

15-16 HAZİRAN' IN YILDÖNÜMÜNDE TUZLA İŞÇİLERİNİN YANINDAYIZ ...

Bugün, 15-16 Haziran 1970 büyük işçi direnişinin 38. yıl dönümü. Aradan geçen 38 yılın ardından 15-16 Haziranı, iş cinayetlerini, yani Tuzla'ları, Dursunbey'leri, Gediz'leri Zonguldak'ları, Kozlu'ları ve daha birçoklarını yeniden hatırlamanın, hatırlatmanın ve üzerine gitme gerekliliğini öne çıkarmanın tam zamanıdır.

15-16 Haziran 1970 tarihinde on binlerce işçi, sendikal örgütlenme, grev ve toplu sözleşme haklarını koruyup geliştirmek için, çalışma koşullarının kötüleştirilmesine karşı çıkmak için, daha iyi bir ücret için, özetle daha iyi bir yaşam ve iyi bir gelecek sağlamak için ayağa kalkmış, yaşananlara, yaşatılmak istenenlere karşı açıkça tavır almış ve bu uğurda canlarını vererek bedel ödemişlerdir.

Geçmişte verilen bu onurlu büyük mücadelenin sonucunda birçok kazanımlar elde edilmiştir. Ancak işçi ve emekçiler, bu haklarını mücadeleyle aldıkları gerçeklerini unuttuklarından, kendi emek örgütleri yerine sermayenin güçlerinin peşine takıldıklarında bu haklarını da kaybedeceklerini unutmuşlardır.

Bugün tam da böyle bir süreç yaşanmaktadır. Halkın kendisi olan işçi ve emekçiler birlikten gelen güçlerini unutup büyük oranda AKP ve benzeri gerici siyasal güçlerin peşinden gitmekte, o oranda ekonomik, sosyal ve siyasal hak kayıpları yaşamaktadırlar.

Bu anlamda son dönemde görünen en acı örnek Tuzla Tersanelerinde iş kazaları adı altında yaşanan iş cinayetleridir. Sadece bir örnek olan ve artan ölüm olayları nedeniyle gündeme gelen Tuzla'da, neo-liberal politikaların bir dayatması olan örgütsüzleştirme-sendikasılaşma ile taşeronlaştırma gayri insani ve hukuksuz çalışma koşullarını beraberinde getirmektedir. Gerekli olan iş güvenliği önlemlerini almak, işin özelliklerine uygun çalışma ortamı yaratmak yerine

sermaye, daha fazla kar uğruna çalışma koşullarını zorlayarak adeta kan üzerinden kar etmektedir. Böylesi gayri insani koşullar ancak insan haklarının, hukukun ve demokrasini yerleşmediği geri kalmış ülkelerde görülmektedir.

Bu durumun bir başka trajik örneği, özgün koşulları nedeniyle dünyanın en zor ve son derece ağır çalışma şartlarının olduğu madencilik alanında yaşanmaktadır. Maden ocaklarında son 5 yılda 500 maden emekçisi yaşamını kaybetmiştir. Binlercesi de yaralanmıştır. Madencilik sektöründe artan iş cinayetlerinin yaşanan vahşi kapitalizmden kaynaklandığı, özelleştirme ve taşeronlaştırma uygulamalarının açık bir sonucu olduğu gerçeğini atlayarak sadece vicdanlarımızda yargılanması, sorunu siyasal gerçekliğinden koparmak ve asıl kaynağını görememek anlamına gelmektedir.

Diğer yandan, geçmiş iktidarların devamı olan AKP hükümetince de uygulanan neo-liberal politikalar sonucu ülkemiz bir ucuz emek cenneti yapılmış, düşük ücretli, güvencesiz ve ağır çalışma koşulları, rızasız fazla çalışma süreleri egemen hale getirilmiştir. Günümüzde, emeğin örgütlenme ve örgütlü olarak mevcut haklarını kullanma konusunda da çok ciddi kısıtlar bulunmaktadır. Örneğin sendikal örgütlenmenin önünde ülke ve sektör barajı bu kısıtların bir kaçıdır. Bu kısıtları aşip örgütlenebilen işçiler, sendikal hakkın doğal bir parçası olan grev hakkını kullanırken başka engellerle karşılaşmakta, hatta şiddete maruz kalmaktadırlar.

Bütün benzer olaylarda olduğu gibi, işçiler hak arama mücadelelerinde karşılarında polisi ve jandarmayı bulmaktadırlar. DİSK Limter-İş sendikasının yöneticileri ve sendika üyeleri eylemlerinde defalarca polis saldırısına maruz kalmış, birçok kez gözaltına alınmışlardır. Şimdi Limter-İş 16 Haziran günü ye-